

Uppståndelse

□ Björn, 2½ år gammal, frågar sin mamma: var var jag innan jag föd-

Den frågan är inte så vanlig. De flesta frågar: vad händer med mig efter döden?

Jag talade om för en av mina vänner att jag försökte skriva någonting uppståndelsen.

Vilken uppståndelse? frågade han. Vilken uppståndelse! tänkte jag. Det slog mig att svenskan är det enda språk jag känner som använder ordet uppståndelse både om de vardagligaste och om de sublimaste ting. På svenska går det bra att säga "Vilken uppståndelse!" om mjölken kokar över i köket medan man försöker ta hand om en blomkruka som minstingen slagit omkull i vardagsrummet. Men på engelska kan man absolut inte säga "What a resurrection!" i ett sådant sammanhang.

Det är bra att ordet har en vidsträckt betydelse i svenskan. Uppstån-

Forts. sid. 2

Morgondagens Zimbabwe

Ett upprop till väljarna i Zimbabwe, undertecknat av en grupp företrädare för de olika ras- och stamgrupperna, publicerades en vecka före valet den 27—29 februari i tidningarna *The Sunday Mail*, *Salisbury*, och *The Sunday News*, *Bulawayo*. Texten var avfattad på engelska, shona och ndebele och spreds i särtryck över landet. Det hade följande lydelse:

□ MÄNNISKOR HUNGRAR efter bröd, efter fred och efter hopp om någonting nytt. I en gudsledd enighet kan alla problem lösas. Tomma händer fylls med arbete, tomma magar med mat och tomma hjärtan med en ideologi som verkligen tillfredsställer.

Detta är inte ett partipolitiskt manifest. Det är en maning till handling, i vilken alla män, kvinnor och barn — inom och utanför partierna — kan ta del. Det är en maning att höja oss över konflikter och lidanden för att inleda de nya Zimbabwe i enighet och fred.

Vi behöver ett gemensamt mål, en vision av Zimbabwes bestämmelse i Afrika och världen. Ingen enskild person, stam eller grupp kan ensam ge-

nomföra den uppgiften. Våra faders Gud skall leda oss mot vårt mål om vi alla — svarta, vita och bruna, shona och ndebele — lyder Honom tillsammans.

I vår splittrade värld är Afrika inte menat att slitas sönder mellan Östs och Västs ideologier. I Öst svälter massorna i en värld av överflöd. I Väst lider människor av överflödets och självskhetens sjukdomar. Afrika är menat att tala till både Öst och Väst om en lösning.

Forts. sid. 3

Från Sydney till Sameland

□ En budkavle från Australiens urinnevånare till svenska samer är på väg till Sverige. Budkaveln — en trästav med inristningar — sändes av en ledande företrädare för de australiska "aborigines" från en konferens i Sydney, där bl.a. minoritetsbefolkningarnas problem och möjligheter diskuterades. Den kommer att överlämnas av en av de tre svenska deltagarna i konferensen.

Avsändaren — Hiram Ryan — har föreläst över aborigines historia vid universitetet i Brisbane och talade vid konferensen om deras utsikter inför 80-talet. I hälsningen till sina "bröder och systrar på andra sidan jorden" talar han om vilken glädje det berett honom att få kännedom om samernas kultur.

"Sveriges urinnevånare befinner sig i samma situation som vi, liksom våra bröder de amerikanska indianerna", skriver Ryan.

"Gud tycks ha smitt oss, världens ursprungsfolk, samman till en ras med en andlig sammanhållning och sedan

delat på oss igen för att vi skall förmedla ett budskap om kärlek och förståelse till de skenbart mer utvecklade länderna i världen."

"Om alla ursprungsfolk förenas kommer vi att bli en makt som tvingar nationerna att lyssna till våra rop som förblivit ohörda under så lång tid", heter det bl.a.

"Vårt folk skall inte längre behöva förnekas rätten till vårt land och till självstyre, för jag anser det inte vara ett privilegium utan en förstfödsrätt som Gud själv och Han allena givit oss och inte de människor som påstår sig veta allt om oss." *Forts. sid. 8*

Påsk i Karlskoga

□ DEN ANDLIGA KAMPEN i öst och väst är ett av de ämnen som tas upp vid en konferens på Karlskoga Folkhögskola i påsk, 3—7 april.

Leif Hovelsen, norsk journalist och personlig vän till flera av de ryska oliktankarna, håller ett inledande anförande.

En annan aktuell fråga som tas upp gäller behovet av nya värderingar i det offentliga livet, mellan människor och nationer.

Keld Jørgensen talar om sina erfarenheter och synpunkter. Han arbetar inom det danska socialdemokratiska partiet med frågor som rör etiska grundvärden i partipolitiken och ekonomisk rättvisa mellan världens rika och fattiga länder.

Till konferensen väntas också Geoffrey Lean, journalist på londontidningen *Observer*, och Stanley Barnes från Australien, som deltagit i byggandet av mejerier i flera asiatiska länder och nyligen gett ut en bok om hur den rika världens mjölköverskott skulle kunna distribueras till de 200 miljoner svältande barnen i fattiga länder.

Påskaftonsbetraktelse för ofromma

En påskaftonsbetraktelse för ofromma, kallar Lars Norberg sin bok *Genom död till liv* (LTs förlag/Jordens vänner 79).

Det är en bok för alla som är intresserade av livet och framtiden. Inte bara för ofromma, fast vissa bitar är hårdlästa, för alltför självrättfärdiga läsare.

Lars Norberg, tidigare tekniker i STAHL-LAVAL's atomprogram, har redan i sin första bok "En betraktelse på domedagsafton", brutit med det etablerade tänkandet, tron på teknokratin. I denna bok går han längre, han tar personlig ställning och talar om förändringen som behövs. Sökandet efter ett svar på problemen i världssamhället har blivit en personlig närgående fråga.

Uppståndelse: *Både död och liv*

Forts. från sid. 1

delse är ju inte bara ett i trång mening teologiskt ord. Det omfattar hela verkligheten, både döden och livet i alla deras olika former.

Hela naturen är konstruerad för uppståndelse. Det är säkert ingen tillfällighet att Jesus talar om vetekornet när han skall försöka förklara döden och uppståndelsen: "Om inte vetekornet faller i jorden och dör så förblir det bara ett ensamt korn. Men om det dör så bär det mycken frukt."

En del teologer menar att detta bara är en bild, en liknelse. Men är det inte snarare en beskrivning av hela naturens kretslopp — det skeende som också skapar s.k. förnyelsebara energikällor?

Naturens uppståndelse som vi ser nu på våren är en dimension, de dödas uppståndelse en annan. Men alltsammans är en del av samma väldiga skaparprocess.

Det blev faktiskt en väldig uppståndelse när Jesus uppstod. Berättelserna talar om jordbävning, om panikslagna vakter, om lärjungar som sprang ikapp till graven. Några kvinnor var de första som såg både den tomma graven och den uppståndne Jesus. De sprang iväg för att tala om det för de andra "under fruktan och med stor glädje".

Det fanns ingen som såg Jesus stiga upp ur graven på påskmorgonen. Uppståndelsen är och förblir en trosfråga. Och det finns sådana som tvivlar på att något egentligen hände på påskmorgonen.

Men om de skulle ha rätt uppstår

Inte så att han skulle minska problemens omfattning. Han har med fackkunskap och mycket arbete tecknat en realistisk bild av dagens situation i världen.

En utgångspunkt är att vi lever i en enda, odelbar värld. Överkonsumtion, förbrukningsökning, befolkningstillväxt, miljöförstöring och rustningsvansinne. Vi alla känner igen krisen, men här är problemen knutna till vår situation, dagens Sverige. Den som inte vill behöver inte fördjupa sig i kapitlet om kärnkraften, det är tillräckligt om man tar in resten.

Ibland blir Norberg hård i sina utfall mot vissa personer, mest i näringslivet och politiken. Här saknar han kärlek och omtanke som är så tilltalande i boken för övrigt. Men det

ett ännu svårare problem: hur skall man förklara den oerhörda kraftutvecklingen hos lärjungarna efter påsken? En skara rädda förnekare som skingrades och smög sig undan när det började blåsa kallt natten till långfredagen blev efter påsken ett samlat lag, beredda att erövra världen, göra och lida vad som helst för sin tro. Och i de flesta fall blev de faktiskt avrättade.

Något måste ha hänt som fick dem att utveckla en så otrolig energi. Om det inte var uppståndelsen, måste man finna på någon annan orsak. Men någon sådan finns inte dokumenterad.

Ingen såg uppståndelsen men många ser dess effekt. För några år sedan satt jag hos en grupp kastlösa, de mest föraktade bland de fattiga i Indiens slum. Våldiga under hade skett i deras koloni: dödsfiender hade försonats, barnen började få skolutbildning, försupna och föraktade hade återfått mänsklig värdighet. Nu frågade en av dessa kastlösa: kan man se Gud? Jag höll på att få knut på mina hjärnvindlingar i min iver att finna ett lämpligt svar. Men en annan kastlös svarade: när jag ser Gud i arbete i andra människors liv här i slummen, då ser jag Gud. Jag ser honom i hans under.

Björns fråga: var var jag innan jag föddes? och frågan: Vad händer med mig efter döden? kommer alltid att följa oss. I den som sett kärleken triumfera över hatet i världens största problemområden brinner också en annan fråga: hur kan det uppståndelseunder han sett hos andra och i sig själv nå världens maktcentra i Moskva, Peking och Washington? Den mänskliga som kommit uppståndelsen nära kan aldrig med gott samvete lägga den frågan åt sidan.

Bror Jonzon

han skriver är en syndabekännelse för oss alla.

Han tar upp relationerna mellan i- och u-länder och tiger inte om vårt ansvar. Historiskt, genom exploatering och förförelse. Ännu idag är ö-ländernas (överutvecklade) livsstil ett dubbelt hot mot överlevandet. Dels genom de omedelbara följderna i miljö och resursbasen, men också genom faran i det mönster som vi bildar i u-länderna.

E F Schumacher och kolleger visar vägen. Passande teknologi, lokala resurser, decentralisering och visdom är nyckelord för utvecklingen, men inte på industrisamhällets villkor. Det är dags för förvaltare, menar Norberg, jordens resurser är begränsade.

Han vet att det är omöjligt att ställa moraliska krav på ett ekonomiskt system, men han tvekar inte att ställa kraven som en utmaning till oss alla.

Andra utgångspunkten är nämligen att problemet har två sidor, människan och människans verktyg. Kapitel 7 handlar om att varje människa har medfödda destruktiva tendenser, att spela Gud och att söka det som på kort sikt känns mest behagligt. För det andra att vi är födda i ett samhälle med onda livsstilar och traditioner. Han är medveten om att förvandlingen måste ske i två riktningar: människor förvandlas, och förvandlar strukturerna.

Att denna förvandling kan ske är hoppet i boken!

Analysen av världssituationen är präglad av Norbergs förmåga att lyssna på andra. Han är inspirerad av många som har ställt samma frågor och fackfolk bör inte sakna namn som vittnar om kvalitet i ekologiska och framtida sammanhang.

Samtidigt är boken lättillgängligt skriven och spännande. Det är roligt att läsa en som inte enbart tror på de han själv har kommit på, utan kan sammanfoga bitar till en helhet.

Den konsten kommer att bli avgörande vid valet av framtiden.

Att lyssna på varandra och främst till gräsrotterna rekommenderar författaren till politikerna. Folket vill byta levnadsstandard mot livskvalitet men ledarna har inte förstått det. Utöver tillväxttanken saknas det en grundläggande målsättning i framtidsplaneringen. Det saknas en ideologi.

Ändå sätter Norberg sitt hopp till demokratin. Den kan dock inte existera utan en viss moralisk standard hos hela folket. Hur vi kan nå den är en fråga som vi alla måste arbeta med, skriver han. De andliga värdena mäs-

→

Makt att skapa och förstöra

Den 28 mars 1979 och de närmast följande dagarna undkom vi med knapp nöd en katastrof vid Three Mile Island (TMI), konstaterar fakulteten vid The Lancaster Theological Seminary i USA i ett enhälligt antaget uttalande där man utifrån kristna värderingar ger sin syn på de fortsatta riskerna för en kärnkraftskatastrof och för mänsklighetens ansvar för den oss givna skapelsen.

Jorden är Herrens och allt vad därpå är, jordens krets och de som bo därpå.

Ps 24: 1

□ ATT VARA MÄNNISKA är att vara en del av ett sammansatt, ömsesidigt beroende ekologiskt system, underbart balanserat för att vidmakthålla liv.

Att vara människa innebär också kallelsen att bära ett unikt ansvar för den väldiga, finstämda skapelse som kallas "jorden". Vi människor har utnyttjat det herravälde som anförtrotts oss till att bygga en andra miljö på den förstas grund — ett högt teknologiskt utvecklat världsomfattande samhälle, som är lika starkt ömsesidigt beroende som den naturliga miljön.

Mänskligheten har sålunda, genom Guds bestämelse, blivit medskapare av en värld som var avsedd att vara en gemenskap av rättvisa, frihet och fred. Vi är, som Andra Vatikankonci-

te prioriteras för att besvara fattigdomen.

Det är inte ett misslyckat försök till en teologisk förklaring. Norbergs personliga erfarenhet speglar dynamiken i Kristi efterföljelse. Påsken gör den universell.

På långfredagen har alla hinder mellan människan och Gud röjts undan. Draperiet i templet rämnade och Guds altare blev tillgängligt för alla. Kontakten mellan Gud och människan är återställd, genom Jesus. Ingen behöver tala till Gud genom ombud längre.

Nederlaget vändes genast till seger. Kärlekens seger. Uppståndelsen är livets seger över döden.

Människan och skaparen försonades. Jesus kan försona människa med människa. Den tredje nödvändiga försoningen är mellan människan och skapelsen. Utan att bli ytlig i sin framställning sammanbinder Norberg det personliga och det globala. Problemen och hoppet. Ärlighet, mod och ödmjukhet utmärker boken.

Markus Hofmann

liet uttrycker det, kallade att bli "arkitekter för en ny mänsklighet".

Parallellt med ansvaret att vara medskapare går dock friheten och makten inte endast att skapa utan också att förstöra. Vårt förvalterskap kan missbrukas för att smutsa ned jorden, utnyttja dess överflöd för mindervärdiga mål, förslava människorna, ja t.o.m. att förinta jorden som en beboelig planet.

Mänsklig skaparkraft har frambringat ekonomiska och sociala strukturer, som vidareför det gudomliga syftet med skapelsen; den har också utvecklat strukturer som förgiftar, förtrycker eller på annat sätt skadar livet. Dessa produkter av vår mänskliga skaparförmåga har ett sätt att leva sitt eget liv och att också bli onda strukturer, med Pauli ord "makter och väldigheter".

Det är inte alltid lätt att identifiera de positiva och negativa värdena i dessa självuppehållande system; en social struktur som en gång tycktes vara god kan ofta bli destruktiv på grund av oförutsebara konsekvenser. När detta inträffar, är vi, som en del av Kristi kropp, kallade att delta i Hans verk att "avväpna andevärldens furstar och väldigheter" (Kol 2: 15).

Vi tror att kärnkraften, även om den är en del av Guds goda skapelse, har utvecklats på ett i vår tid destruktivt sätt. TMI-olyckan blixtbelyser dramatiskt dessa kärnkraftens farliga aspekter och kallar därför kyrkan att tala.

(Uttalandet här ovan återges i översättning från Religionssociologiska Institutets Dokumentation 1980: 1, med titel "Kristna i USA om Harrisburg-olyckan.")

Zimbabwe Forts. från sid. 1

Afrika kan visa världen hur vi skall leva. Och Zimbabwe, i hjärtat och centrum av Afrika, kan visa vägen att utjämna klyftan mellan rika och fattiga, att ena raserna i en gemensam uppgift, att inspirera både kapitalister och socialister att arbeta tillsammans för allas bästa.

Ett Zimbabwe där alla gör tillräckliga insatser och alla delar med sig tillräckligt kan bli modellen för en ny social och ekonomisk ordning.

Ett Zimbabwe som tillämpar regeln "vad som är rätt, inte vem som har rätt" i det personliga, industriella, politiska och nationella livet kan ta nästa steg framåt.

Ett Zimbabwe med inre fred kan bli fredsstiftare i Afrika och världen. Vad som behövs är den förpliktelse

Polsk röst i Caux:

En av talarna vid nyårskonferensen i Caux var en kvinna från Polen. Vi återger ett utdrag av hennes uppmärksammade anförande.

□ "FÖR 25 ÅR SEDAN gjorde jag en pilgrimsfärd till Auschwitz. När vi gick genom koncentrationslägret såg vi att en grupp tyska arbetare nära bafackerna höll på att be. En av mina medresenärer sa med bitterhet i rösten: 'De vill försona sina landsmäns förbrytelser med dessa böner.' Vi reagerade med hat. Vi menade att sådana brott aldrig kan förlätas.

Sedan sände kardinal Wyszyński och de polska biskoparna ett brev till de tyska biskoparna. Det innehöll orden: 'Vi förlåter er och vi ber er om förlåtelse.' Som lojal katolik försökte jag instämma i detta. Men djupt nere fanns bitterheten kvar och gnagde i hjärtat.

Här i Caux har jag för första gången befunnit mig bland tyskar. Jag har mött dem överallt, i köket, vid måltiderna, i sammanträdesrummen och när vi varit stilla och bett tillsammans. Jag har lyssnat till deras erfarenheter. Under Betlehemsstjärnan förstod jag vad försoning egentligen innebär. Jag fylldes av kärlek. En bro av förståelse byggdes när evangeliet på detta sätt praktiserades av människor från många folk.

Jag tackar alla som bidragit till denna gåva. Den tyska gruppen i Auschwitz har också en andel i den. För mig betyder detta en förpliktelse att bygga en bättre värld."

Så långt hade den polska kvinnan talat på franska. Men nu fortsatte hon på tyska: "Jag ber alla tyskar som är här om förlåtelse för mitt hat. Det har nu försvunnit."

var och en av oss kan göra:

— att förlåta vad andra gjort mot oss, och be om förlåtelse för vad vi gjort mot andra — det är priset för den försoning vi söker,

— att varje dag leva på det sätt som vi vill att andra ska leva — i absolut ärlighet, osjälviskhet, moralisk renhet och omsorg om varandra,

— att hjälpa våra ledare att göra det samma.

Ett sådant beslut kan inte fattas av andra för vår räkning — vare sig av engelsmännen, ryssarna, OAU, Samväldet, FN eller någon annan. Det måste vi göra själva. På detta sätt kan vi alla i dag börja bygga morgondagens Zimbabwe, slutar uppropet som för vidare information hänvisar till Moralisk uppdriftens centrum i Salisbury.

Ske Din vilja såsom i himmelen så ock i Danmark

EN SÖNDAG i augusti 1935 gjorde makarna Alfred och Sine Nielsen en liten utflykt i trakterna kring sitt hem i Jylland. De tog en rast i Ribe, staden med den kända gamla domkyrkan, och gick in på ett matställe där de råkade på ett brokigt internationellt sällskap. När hela den skaran sedan drog iväg till ett möte i domkyrkan följde Sine och Alfred med.

Och så hände sig att deras söndagsutflykt förlängdes till en livslång resa in i en för dem ny värld.

Tre klara tankar

Om detta berättar de nu, 45 år senare, när vi besöker dem i deras hem i den danska staden Silkeborg.

— De vi mötte i Ribe var representanter för den s.k. Oxfordgruppen, som vid denna tid reste i Danmark med ett sällskap på omkring 1000 personer, berättar Alfred.

— När jag lämnade domkyrkan efter deras möte kände jag att dessa människor hade nyckeln till de problem jag brottades med. Det var nog inte ett personligt intresse som först drog mig till deras budskap utan snarare min oro för vårt lands utveckling.

— Åjo, säger Sine, det var nog vårt personliga behov också. Vi behövde det här nya för att överhuvud taget kunna hålla ihop.

— Du har rätt, säger Alfred. Det var där jag måste börja. Efter samtal med de här nya vännerna och sedan jag lärt mig att lyssna till Gud, fick jag tre klara tankar:

- 1) att be Sine om förlåtelse för mina diktatorsfasoner i familjen och för mina orena tankar i förhållande till andra kvinnor;
- 2) att tala med arbetarna i min fabrik och erkänna att jag ljugit om företagets ekonomi när jag nekat dem lönelöft;
- 3) att försona mig med min värsta fiende och konkurrent i affärslivet.

In i en ny livsform

Samtalet med Sine blev en förbluffande upplevelse. Hon förlät allt och lovade att stödja mig, samtidigt som hon bad om förlåtelse för sina egna fel. Då hade vi varit gifta i sex år.

Nyligen firade vi guldbrylllop. Den dagen gjorde jag en tillbakablick och

förstod att utan kvinnornas inspiration kan männen ingenting göra. Vi har räknat för lite med kvinnorna. Vi två fick en gemensam vision 1935 och anade livets mening. Det blev självklart att hålla ihop. Man skiljer sig ju inte från livets mening.

Visionen klarnade särskilt genom bekantskapen med Frank Buchman, Oxfordgruppens stiftare. Han såg inte bara det hotande världsläget klarare än vi utan också vägen till en lösning. Han talade om Danmarks möjlighet att vara ett exempel för andra länder och utmanade oss som enskilda danskar att gå in i en ny livsform, som nu praktiserades av tusentals människor världen över. Den betydde att be Gud om konkret ledning i varje situation och utgå ifrån att när människan lyssnar talar Gud och när människan följer hans ledning, handlar Gud.

"Du har en uppgift", sa Buchman till mig. Jag blev förstas stolt. Men hans enda anvisning var: "Du ska ge ditt liv till Gud."

Jag minns en sammankomst i ett hem, där Buchman föreslog att vi skulle bedja bönen Fader Vår, var och en på sitt språk. Då råkade jag höra hur han själv bad: "Ske din vilja såsom i himmelen så ock i Danmark." I det ögonblicket visste jag varför jag var född dansk.

Visst var jag ganska skakig när jag gick för att möta arbetarna i fabriken och bekänna min lögn. Dessutom hade jag fått en inre övertygelse att erbjuda dem en betydligt större ökning av timpenningen än de begärt, och så

mycket trodde jag knappast att firmans ekonomi skulle klara. Men jag hade ju beslutat att lyda den inre röst.

Till min glädje tog arbetarna emot inte bara pengarna utan också min värdjan att vi tillsammans skulle göra sågverket till ett exempel för hela trävaruindustrin. Atmosfären i fabriken förändrades helt och fick verkningar utåt som jag aldrig kunnat drömma om.

Depression i Danmark

Vi började kontakta andra sågverk för att utbyta erfarenheter. Då hade jag redan fullföljt min tanke att personligen försona mig med min argaste konkurrent och plötsligt förstätt att samverkan är möjlig och dessutom bättre för alla parter än ekonomisk krig.

Jag besökte en efter en av mina konkurrenter, använde mycket tid till detta. Ett samarbete växte fram, som förbättrade arbetarnas villkor och som också rensade upp i den djungel av prissättningar som fanns mellan skogsbruket och träindustrin. "Föreningen för sågverk och trävarufabriker i Jylland" bildades, med målsättning att bättre gagna helheten.

1938 ockuperades Österrike av Hitler, och vi danskar frågade oss oroligt om det var vi som skulle "tas under beskydd" härnäst.

Depressionen slog hårt i Danmark. Var tredje arbetare saknade jobb. Det året fick jag ny inspiration vid en konferens med Oxfordgruppen i Visby. Där blev jag övertygad om att vi borde visa hur man kan lösa kriser utan våld. Varje arbetsför människa i Danmark borde ges möjlighet till produktivt arbete.

Det var inte många som förstod på den grupp i Silkeborg som sedan startade ett försök i mindre skala. För hopsamlade pengar inköpte vi verktyg åt arbetslösa som var villiga att bryta stubbar i skogen till bränsle. Ett hårt jobb. Men 20 man gick igång. De ökade så småningom till 5.000.

Kamp mot arbetslöshet

Andra grupper i Silkeborg började samtidigt organisera återvinning av hushållsavfall, bl.a. maldes sådant till svinfoder. Flera platser i landet följde med liknande initiativ mot arbetslösheten och "Landsföreningen för arbetslöshetens bekämpande", LAB, blev till.

Den 9 april 1940 kom tyskarnas

ockupation. Då blev betydelsen av LABs insatser uppenbara, eftersom importen av bl.a. bränsle och svinfoder stoppades. Samtidigt växte behovet av nya insatser, och LAB växte ut med lokalföreningar över hela landet och huvudkontor i Köpenhamn med heltidsanställda samordnare. Åren 1943—47 bodde Sine och jag i Köpenhamn därför att jag anmodats ta ansvar för huvudkontoret. Min egen firma sköttes under tiden av en vän till oss.

LABs verksamhet hade då en mångskiftande utbredning. Som exempel kan nämnas den uppsökande verksamheten hos bönder och fastighetsägare för att ta reda på deras behov av reparationer och förbättringar av alla slag, som kunde ge arbetslösa sysselsättning. Omfångsrika kataloger av arbetsmöjligheter upprättades vid denna landsomfattande kampanj. Besöken utfördes av officerare som blivit avmönstrade genom ockupationen. I denna kontakt med folket kunde de samtidigt organisera aktiviteter för frihetsrörelsen.

Vi återvände till Silkeborg efter köpenhamnstiden. Ockupationen var över. Det var en glädje att bevittna den våg av ny vitalitet och företagssamhet som följde med freden. Men som alla vet var Danmarks problem inte lösta därmed, och idag har vi en akut ekonomisk kris.

Vårt arbete i Silkeborg har fortsatt på den linje vi började 1935. Nyligen har vi åter tillsammans med andra genomfört en kampanj för återvinning av avfall. Och i dagarna fick Sine ingivelsen att vi skulle samla folk härhemma för att få gemensamma idéer om hur landet kan spara energi och para överhuvud taget, för Danmark kan ju inte leva på ökande lån utifrån.

Så fortsätter vårt spännande liv tillsammans fastän vi åldras och blir svagare. Egentligen var jag väl aldrig särskilt stark. Tiden innan jag mötte Oxfordgruppen hade jag psykiska problem och min läkare ansåg mig i behov av vård på nervklinik. Men den vården behövde jag aldrig, jag vändes från pessimism och depression till glädje och livslust, när jag såg Guds plan med mitt liv, tillsammans med Sine.

Vi är fortfarande övertygade om Danmarks stora möjligheter, både att resa sig självt och att hjälpa andra länder. Det har gång på gång visat sig att vårt folk är berett att göra stora uppoffringar och insatser också för andras räkning, om vi bara får syn på ett sätt att börja. Mer än någonsin behöver vi nu gudsledda individer, som visar vägar till en ny livsstil.

Intervjuare: *Ingeborg Ekman*

Varför Moralisk upprustning

Utdrag ur ett anförande hållet den 22 januari 1980 vid den internationella konferensen för moralisk upprustning i Sydney, Australien.

Roland Wilson är engelsman och mötte som student i Oxford dr Frank Buchman.

JA SKALL GE några enkla skäl varför jag tror att Moralisk upprustning är Guds ingripande och hans effektiva plan för vår värld.

1. Moralisk upprustning föddes när en man lät Gud bota hans hat. Ett under skedde. Mannen var Frank Buchman. Året var 1908. Platsen var Keswick i det engelska Sjödistriktet, i en liten kyrka dit Frank Buchman, enligt vad han senare berättade, egentligen inte hade velat gå den morgonen.

Ett mål för sitt liv

Han inte bara blev fri från sitt hat. Han fann en bestämmelse. Skulle någonting i dagens värld kunna vara mer relevant eller betydelsefullt än detta? En man eller en kvinna — eller varför inte en ras eller ett land eller ett folk — överger genom ett Guds under sitt hat och finner ett stort befriande mål för sitt liv. Bitterhetens död betyder bestämmelsens födelse.

2. Moralisk upprustning belyser det verkligt onda i världen. Det är synden. Synd är när människan väljer det orätta, när hon kunde ha valt det rätta.

Det var en vändpunkt

Innan jag lärde känna det här arbetet i Oxford brukade jag hjälpa en av mina bästa vänner i säng när han hade supit sig full. Jag beklagade mig över hans vanor. Men han gjorde samma sak om igen. En dag kom han till mig nästan helt oigenkännlig. Han såg helt annorlunda ut. Han hade fått nya mål och nya motiv. Han ville varken ha sprit eller tobak. Mest brydde han sig om sina vänner framtid. Jag frågade hur undret hade gått till. Sedan prövade jag det själv. Det var en vändpunkt i mitt liv.

Världens problem är omfattande och trängande. Men vi kommer aldrig till rätta med eller kan bota människors fattigdom, förrän människor väljer Guds rikedom. Vi kommer aldrig att klara av och bota arbetslösheten, förrän människor — arbetsledare såväl som arbetare — utforska och väljer Guds arbete och hans sätt att arbeta.

3. Moralisk upprustning visar den som vill förändra samhället eller världen var och hur han ska börja.

Börja med sig själv

Jag börjar med mig själv — den enda person jag med säkerhet kan göra något åt. Klandrets onda cirkel ersätts av ett äventyrsfyllt mirakel — det mirakel som alltid inträffar när jag tillämpar Guds normer, ärlighet, renhet, osjälviskhet och kärlek, och tar mig tid att lyssna på honom varje dag. Under 51 år har jag aldrig märkt att detta experiment har misslyckats när jag troget har prövat och tillämpat det.

4. Moralisk upprustning förstår det mänskliga hjärtats verkliga längtan. Det erbjuder varje människa ett avgörande syfte med hennes liv. Detta är vad människan verkligen önskar sig. Det gjorde jag och det gör jag fortfarande vid 72 års ålder. I brist på ett sådant syfte marscherar eller driver människor längs återvändsgränder och tar andra med sig.

5. Moralisk upprustning är det suveräna äventyret. Det finns inget större äventyr än att bli inbjuden av Gud, som skapade universum, att tillsammans med honom fullända det. Han väntar på mig och vill ha mig med i sitt arbetslag.

Gud har en plan

Gud har en plan, *hans* plan. Han har också beredda redskap. Tänk på äventyret att utforska — under detta år 1980 — vilka de människor är som Gud redan har berett att inordnas i **hans plan**.

6. Moralisk upprustning är verklig frigörelse. För det första blir jag befriad från mina egna bojor. Många har vant sig vid att sitta fast i dem. Sedan blir jag fri till att ta på mig den särskilda uppgift Gud behöver mig för i sin världsplan. Gud är en mästare i att dela ut uppgifter. Vi lever i en farlig värld med stora och verkliga faror. Men det är inte fruktan, upprördhet eller desperation vi behöver utan att lära känna Guds helige Andes verk och vägar.

En kris är en lämplig tid för att förändra människor, om vi låter Gud ta hand om det på sitt sätt och i sin takt. Du blir vad du studerar. Om du fördjuvar dig i problem blir du probleminriktad. Om du studerar den helige Ande — och mycket få gör det — tillägnar du dig hans egenskaper, och livet blir alltmer strålande fritt från spänningar, genom det nya sättet att tänka som han ger och utvecklar.

Låt oss bara inte sätta ett för lågt pris på de människor som är ämnade för någonting stort, genom att inte begära eller vänta oss tillräckligt av dem. Och låt oss hålla fast vid den stora sanningen att var och en, ja var och en, kan gå ut och vinna och engagera nya män och kvinnor för Guds armé.

Personligt om Zimbabwe:

Vit och svart synvinkel

När detta läses vet vi hur det gått i det med stora faror och svårigheter omgärdade valet i Zimbabwe. Vilka kan Nordens konstruktiva bidrag till en fredlig och rättfärdig utveckling i hela södra Afrika vara? För att få perspektiv inbjöd en aktionsgrupp två män från Zimbabwe, en vit, och en svart sydafrikan till Norden. De kom i januari och träffade under tre veckor alla slags människor, också politiker.

Nedan återges några av de synpunkter och erfarenheter som de förmedlade i olika sammanhang.

Kedmon Hungwe, universitetsstudent, Salisbury:

Jag väntade mig inte någon framgång med författningskonferensen i London. Jag trodde att konferensen bara skulle visa vilka människor som var uppriktiga och vilka som inte var det. Och därför blev jag överraskad av konferensens resultat. Biskop Muzorewa gick med på att avgå så att vi kunde ha val.

Hur kunde det hända? Jag tror att en av de viktigaste sakerna som hände var att människor började förändra hela sin syn på livet. Och deras förändring påverkade utvecklingen.

Jag kände mig utmanad av förpliktelsen hos sådana människor. Och jag upplevde att jag också skulle ta ansvar för mitt land. Därför avbröt jag mina studier i ett år. Det här gångna året har jag arbetat för att hjälpa mitt land att skapa fred i människors hjärtan.

Jag har träffat nyckelmänniskor för vårt lands politiska problem. Och därför att jag är en vanlig medborgare kan jag säga saker och ting som de tar till sig, vilket de inte skulle göra om andra politiker sa samma saker.

När vi talade med våra politiska ledare i London sa vi att folk bara kommer att rösta på människor som de tror har omsorg om dem. Vi sa att kriget hade pågått alltför länge och måste sluta. Vi blev överraskade av att de verkligen lyssnade till oss. Jag tror att de för första gången insåg att det inte bara var den militära styrkan utan människors förtroende som skulle kunna garantera deras politiska framtid.

Don Barnett, revisor, Salisbury:

För fyra år sedan hade jag aldrig träffat en svart människa som jag kunde tala med som vi talar med varandra nu. Jag kan klart komma ihåg hur mina attityder var för fyra år sedan. Jag trodde att de svarta inte hade någon del i ledarskapet för landet och att de faktiskt kunde prisa sig lyckliga för allt som vi hade gjort för dem.

Det var genom att möta män som dessa som hade funnit svar till frust-

ration och bitterhet som hjälpte mig att förstå vad de känner och att vilja bli annorlunda. Och att vilja bygga upp något som är totalt annorlunda i vår del av världen.

När jag började ställa saker och ting till rätta i mitt liv började jag också få en annorlunda inställning till mitt lands svarta. Denna process fortsatte tills jag en morgon, när jag lyssnade till den inre rösten, fick den klara tanken att det sätt som jag hade levt på var en del av orsaken till kriget. När jag har tagit ansvar för detta har jag kunnat bygga förtroende med de svarta vilket annars varit omöjligt.

Jag träffade en ledande Zanu-man i London och berättade för honom hur jag hade levt och hur jag nu kände mig ansvarig för det som var fel och för det som vi behövde bygga upp. När jag talat färdigt, reste han sig upp, skakade hand med mig och sa: "Vi kan arbeta tillsammans."

Sydafrikan från Soweto:

Sam Pono, svart sydafrikan från Soweto.

Sam växte upp i Queenstown som är en liten stad i Sydafrikas sydöstra hörn. Där arbetade han på ett försäkringsbolag och odlade sitt stora musikintresse. Sam spelade saxofon i en jazzgrupp och hans dröm var att kunna försörja sig på musiken som välkänd proffsmusiker.

Men tillvaron hemma i Queenstown hade också sina mörka sidor. Som alla svarta sydafrikaner led Sam av samhällssystemets förtryck. Han reagerade bittert mot det han ansåg vara fel i Sydafrika och gick med i en förbjuden politisk organisation. Hans personliga liv var heller inte det bästa tänkbara.

I jazzkonserternas kölvatten följde alkoholen, det intensiva nattlivet och våldet. Vid 24 års ålder var Sam praktiskt taget alkoholist. Han deltog i blodiga slagsmål mellan stans ungdomsgång och gick alltid beväpnad

med två knivar, en stor i saxofonfodralet och en liten i fickan. Knivhuggningar hörde till vardagen och vid två tillfällen var Sam nära att mista livet i knivslagsmål.

Problemen gjorde att Sam hamnade i en kris och han började allvarligt fundera på att illegalt ta sig ut ur Sydafrika och skaffa sig träning i gerillakrigföring, antingen i ett afrikanskt grannland eller i en annan världsdel.

Men så en dag blev Sam hembjuden till en äldre afrikansk kvinna i Queenstown, Miss Mzazi. Sam kände väl till Miss Mzazi som var socialarbetare i stan. Hon brukade anlita Sam och hans jazzband för olika evenemang som hon ordnat.

När de dök upp på Miss Mzazis fester hade de vanligtvis stärkt sig med alkohol på förhand. De drack mer och mer och spelade sämre och sämre. Miss Mzazi tyckte inte alls om bandets uppträdande och klagade på Sam för hans och bandets hejdlösa supande.

Sam tyckte att hon kunde fram en annan orkester om hon inte gillade deras uppträdande och dessutom blev han irriterad på att personligen göras till syndabock för vad bandet ställde till med.

Sam hade ingen lust att träffa Miss Mzazi när han nu blev inbjuden till hennes hem, i all synnerhet som hon nyligen återvänt från Moralisk uppdriftscenter i Caux. Men han gick.

Hon berättade att hon haft den tanken att om någonting nytt skulle ske i Sydafrika så måste det hända genom den unga generationen. Sedan hade hon tänkt på en speciell lymmel i Queenstown, en kille med ledarbegåvning, det var Sam.

Nu sa hon till honom: "Du vet ka problem vi har i vårt land med alkoholen, de oönskade barnen, våldet och förtrycket. Jag tror att du skulle kunna vara en av ledarna i arbetet för att ta itu med det."

Sam blev djupt utmanad av den rikanska kvinnans ord. När han lämnade hennes hus hade han planerat att gå till ett supkalas med sina jazzspelande kamrater, men istället gick han direkt hem. Gud hade lagt sin hand på Sam. Han slutade dricka och kunde istället använda pengarna till att försörja familjen som levde under mycket enkla förhållanden.

Sams kamrater hånade honom och tyckte han var dum som gått och blivit religiös, religionen hade i deras ögon inte givit den svarte mannen i Sydafrika någonting annat än ett omänskligt system att lida under. Dessutom menade de att Sam snart skulle återvända till festerna och drickandet, den här gången i vildare former än någonsin tidigare.

Ingen dag utan ett leende

EN MYCKET GAMMAL herre intervjuas i TV. Pigg är han för sina år, men säkert har också han sin del av krämpor och mödor med livet. De skulle säkert kunna orsaka en del klagolåtar. Men hans budskap på de knappa fem minuterna i rutan blir: — Ingen dag utan ett leende! Och så lägger han till: — Det är ingen dum idé för ett äktenskap heller! Blicken glimtar till bakom de tjocka glasögonen.

Det där fastnade. Det lilla korta programmet som hade den meningen som slutkläm: Ingen dag utan ett leende! minns man längre än många långa pratiga utläggningar man hört. Modeorden breds så gärna i tjocka lager på språksmörgåsen. Inströdda som anis och fänkål ligger uppmjukningsorden "liksom, faktiskt, alltså". Som extra pålägg kommer ibland svärorden, salta som oliver.

Ingen dag utan ett leende! Enkelt. Nyttigt. Om ett gott skratt förlänger livet, kan det dagliga leendet kanske bidra till att uppehålla det.

Breda leenden

"Keep smiling" — det känner vi

Men Sam hade bestämt sig, han visste att varken alkoholen eller våldet eller en lösaktig livsstil kunde komma med arbetet att ta itu med de verkligt stora problemen i landet.

Sedan 1977 är Sam bosatt i Soweto därför att som han säger själv, "det som händer i Soweto upprepas i andra av Sydafrika. Har vi upplopp i så sprids de till andra delar av landet. Får kristna värderingar och moraliska normer ett starkt fotfäste i Soweto kan de också få det i Sydafrika"

Sam ser möjligheten av att Sydafrika kan hamna i ett blodigt inbördeskrig som skulle få kriget i Zimbabwe att likna en söndagsskoleutfärd. Men han menar också att verkliga förändringar har skett i Sydafrika under den senaste tiden och de behöver följas av fler. De svarta måste utmana sina vita landsmän till radikal förändring med samma karaktärsfasthet och inre styrka som präglade män som Abraham Lincoln, Mahatma Gandhi och Martin Luther King.

Text: Nils-Erik Särnbrink,
Håkan Ahlman

som ett något tröttsamt amerikanskt slagord. "Omelett"-leendet framför kameran, varsågod! Säg "Cheese" så att tänderna syns!

Jimmy Carter tycktes i sin första valkampanj vara helt beroende av att möta allmänheten med ett brett och tandstarkt leende. Han var en fämligen okänd ung man på den tiden och skulle göras känd på den stora arenan där presidentkandidaterna utförde fäktningen. Det fanns en skämtteckning där Jimmy Carter hamnat i tandläkarstolen. Han satt där med ett leende lika stort som inför tiotusen väljare. En assistent fick lov att upplysa, en aning urskuldande, att herr presidentkandidatens käke gått ur led, leendet hade fastnat. Kunde tanddokter hjälpa?

Visst finns det överdrifter, ibland roliga sådana. På senare tid och under en senare kampanj kan också konstateras att vi sett många allvarliga bilder av Carter som president. Problemen blev många och stora.

I den gamla disciplinära formen för militär exercis förekom en hel del överdrifter. De är säkert roligare nu än för dem som upplevde dem i Kronans kläder.

En pluton inspekteras. En man har ett ansikte olikt alla andras — han ler!

Sergeanten: — Vad flinar Andersson åt?

Andersson: — Ingenting.

Sergeanten: — Ät ingenting! Vad ska man säga om en karl som står och flinar åt ingenting?

Röst ur ledet: — Han är en glad människa!

Övningar

Men vad innehåller då ett leende? Ett äkta leende. En muskelövning? Ja — går inte mungiporna uppåt i ett leende då och då (minst en gång om dagen) kan man riskera att några av ansiktets viktigaste muskler förtvinar. Och övar jag mig inte i att intressera mig för andra människor blir jag hopplös och hopkrökt.

En människa som möter sin omgivning med ett leende är en människa på väg ut ur sig själv. En som kan le åt sig själv och sina egna misstag förmedlar en befriande känsla till andra. Och ligger inte den äkta humorns väsen i den förmågan?

Den danske författaren Piet Hein uppmanar oss genom en av sina boktitlar att inte glömma bort att leva. Vi strävar ju på så allvarsamt med livet. "Husk at leve" heter boken. "Husk at le!" kunde författaren — med ett danskt smil — nog också gärna vilja säga till oss svenskar.

Nå, allt detta apropå en klok farbror i TV. Men tanken som smyger

James Dickson in memoriam

□ Kort före pressläggningen av denna tidning når oss budet om James Dicksons bortgång den 6 mars.

Hans personlighet och insatser i världsarbetet för moralisk uppbyggnad kommer att belysas i nästa nummer av Ny Värld.

Här nedan återges i utdrag några minnesord i SvD den 9 mars.

Tage Magnusson, riksdagens f vice talman, skriver:

"James Dickson hade höga ideal och kunde inte arbeta utan dessa. Under en 50-årig vänskap har jag med beundran kunnat följa honom i hans arbete. Exempelvis kan nämnas att han med samma ideologiska skärpa under senare år kunde strida för människans moraliska uppbyggnad som han under yngre år kunde strida för bevarandet av vårt lands och vårt folks frihet i en farofylld tid.

Hans skickliga talekonst gjorde att han i stor grad fick, som det heter, riksdagens öra, i en utsträckning som knappast någon kan mäta sig med.

James Dicksons förmåga att alltid försöka se till det bästa hos varje människa, som han mötte, gjorde att han inom alla kretsar vann stora personliga sympatier, och därför är det i dag många, liksom jag, som nu sörjer bortgången av en trogen och pålitlig vän och kamrat. Vårt land har förlorat en av sina stora personligheter."

Bror Jonzon skriver:

"Han blev 81 år, men han blev inte gammal. Den idé han kämpade för livet ut var Sveriges och världens moraliska uppbyggnad.

Han hade vänner bland politiker i världens alla hörn, men också bland sluminvånarna i Rio och gruvarbetare i Ruhr. Han kände världens nöd djupt och han trodde på Sveriges folkförsonande uppgift. Men han var övertygad om att vår stämma i världen blir trovärdig bara om vi drastiskt tar itu med korruptionen här hemma."

sig på, den obekväma tanken är: vad skulle du själv ha att säga på fem minuter i TV om du fick chansen? Skulle det vara något som fastnade?

Gerd Jonzon

Bortom olje-epoken

Ryan avslutar sin hälsning med orden: "Överlämnandet av denna budkavle skall symbolisera två folks andliga förening till själ och tanke. Jag hoppas att vi fr.o.m. nu skall vara ett på samma sätt som vi är ett med Gud."

Ryans budkavle är ett gensvar till den hälsning som den svenske sameledaren Per Bertil Simma sände till konferensen i Sydney (återgiven i Ny Värld 2/80). Till konferensen, vars tema var "Broar för 80-talet" välkomnades de 300 deltagarna från 21 länder av Bill Vird, ordförande för aborigines utvecklingsråd (Council for Aboriginal Development). Han poängterade hur nödvändigt det är att urbefolkningen får den plats som tillkommer den i det australiska samhället.

Australien självupptaget

Målet för varje förnuftig nation måste vara att utnyttja sina naturtillgångar för egen del men samtidigt ge mindre lyckligt lottade länder tillgång till dessa tillgångar. Det hävdade det australiska arbetarpartiets talesman i energi- och mineralfrågor, Paul Keating, vid den nyligen avslutade konferensen för moralisk upprustning i Sydney.

Keating redogjorde för den fabulösa tillväxten av den industri som exploaterar Australiens mineraltillgångar. Den har i hög grad bidragit till landets ekonomiska tillväxt men samtidigt har Australien som en följd tenderat att bli mer och mer självupptaget, sade han.

Australiensarna måste finna en riktig inställning till landets naturresurser, "dess gudagivna tillgångar", sade Keating, och varnade för att en felaktig attityd kan påverka Australiens enorma rikedom negativt och verka självförstörande.

"Vi måste som australiensare intressera oss för att utveckla vår värdefullaste tillgång, vårt eget folk", sade han. Australiens ställning i Stilla havsområdet grundar sig nu enbart på dess rikedom och dess naturtillgångar och det är inte nog. "Det viktigaste australiensare kan göra för sitt land

är att ge det storhet utan att nödvändigtvis förlita sig på dess naturrikedomar — mineraler och jordbruk." Det är ännu viktigare att utveckla folkets uppfinningsrikedom, sade Keating.

Ansvar för u-länder

Ett längre inlägg i konferensen gjordes också av planeringschefen för gas- och oljesektionen vid Australiens största industri, Broken Hill Proprietary Ltd.

Tom Ramsay anknöt till Paul Keatings synpunkter på Australiens ansvar för mindre lyckligt lottade länder. "De energirika länderna, särskilt de oljeproducerande länderna liksom Australien med sina kolossala kol-, gas- och uraniumtillgångar måste se till att tillräckliga resurser ställs till förfogande för att möta behoven både i u-länder och u-länder", sade han.

Australien klarar 2/3 av sitt oljebehov genom oljefyndigheterna i Bass Strait men det är inte troligt att det finns olja i samma omfång på andra håll. Ramsay underströk också att man redan nu måste hushålla tillräckligt med de nu existerande oljefyndigheterna för att utveckla andra energikällor om civilisationen skall kunna fortleva efter oljeepoken.

Bojkott är inte nog

□ NAZISTERNA FÖRSÖKTE använda Berlinolympiaden 1936 för att sprida sin tro på superrasen. Hitler hoppade jämfota av raseri när en svart amerikan sprang fortare än de finaste arierna.

Frank Buchman var djupt oroad av det han såg i Tyskland. Han var i Berlin under olympiaden och arbetade oförtutet med att försöka rubba på de ledande kretsarnas sätt att tänka — men förgäves. Till en tidningsredaktör sa han: "Tyskland har kommit att domineras av en fruktansvärd demonisk makt. Vi måste be Gud om ledning och kraft för att sätta igång en motaktion under tecknet av Kristi kors i de demokratiska länder som gränsar till Tyskland."

Massmöten hölls runt om i Schweiz,

Utgivarkorsband

Nederländerna, Danmark och Storbritannien. Temat var: Vi måste få till stånd en kristen världsfront mot de materialistiska krafternas frammarsch.

I London Times skrev hertigen av Athlone: "Vi behöver inte bara en inspirerad statskonst, utan daglig inspiration i varje företag, varje verkstad, varje hem. Moralisk upprustning måste bli grundvalen för vårt liv som nation för fred i världen. Guds levande mirakel kan bryta ned stolthetens, mens, begärets, fruktans och hatets makter. Ty andens makt är den starkaste kraften i världen."

Invasionen i Afghanistan har skakat västerlandet. Än en gång behöver vi handla med fasthet och beslutsamhet. Många länders trygghet är hotad.

Men om vi bara reagerar med bojkott av olympiaden och med handelsrestriktioner kommer vi att misslyckas.

Det är viktigt att handla utifrån en moralisk ståndpunkt. Men att bara ropa på moral utan en genomtänkt moralisk konception som utmanar oss alla att förändra vår egenrättfärdiga inställning — det gör bara motsatserna värre.

Vi behöver en gemensam målsättning för folken, någonting som också kan hjälpa Sovjet att finna nya idéer för framtiden. Dels behöver vi leva, arbeta och kämpa för världens materiella välfärd. Dels behöver vi satsa på den växt och utveckling av människan själv som är den enda garantin för att vi skall kunna kontrollera vårt välstånd och vår nologi och säkra världsfreden.

Detta är så angeläget att vanliga människor inte kan vänta på att regeringarna skall göra det som behöver göras. Var och en måste börja med sig själv.

Vi kan börja med att göra slut på vår dubbelmoral och lämna de moraliska kompromisserna åt dem som lever efter grundsatsen att ändamålet helgar medlen. Inom våra hem, våra industrier, vårt politiska liv och våra massmedia kan vi demonstrera att moraliska normer existerar och att de ger styrka och sammanhang när man lever efter dem.

Om vi förpliktar oss att leva på det sättet och göra den livsstilen normal i våra länder, då kommer vi att inspirera en renässans för världen. Det som vi vinner kommer att vara värdefullare än olympiska guldmedaljer.

Paul Campbell

Ny Värld, organ för Stiftelsen för Moralisk upprustning, utkommer med 8 nummer per år. Utgivare: Idé och Kultur, Sveavägen 34, 6 tr, 111 34 Stockholm. Tel. 08/10 34 56. Prenumerationspris per kalenderår: Sverige kr 35:—, postgiro 70 98 70 - 0 (Idé och Kultur), Finland mk 30:—, postgiro 11 20 95 - 0 (Ny Värld), Helsingfors. Lösnummerpris: kr 3: 50/mk 2: —. Ansv. utgiv.: Lennart Sjögren. Redaktörer: N. G. Ekman, Finn Harald Wetterfors. I redaktionen: Ingeborg Ekman, Bror Jonzon, Ann-Kristin Särnbrink, Gunnar Wieselgren. Distrib.: Alf Söderlund. ISSN 0347-2272